

забезпечують підтримку інноваційного розвитку аграрних підприємств, установи, які впливають на інноваційний процес, включають неурядові організації, споживачів і засоби масової інформації, які формують різні вимоги до виробників, і самих виробників, які включають первинних виробників, підприємства харчової промисловості і галузі непродовольчої сфери.

Список літератури: 1. Про Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих наукоємних технологій: Закон України від 9.04.2004 №1676-IV. 2. Білозір Л.В. Формування та розвиток інфраструктури ринку інноваційної продукції в аграрній сфері // Економіка АПК. – 2005. - №11. – С. 137-142. 3. Білоусова Л.І. Система управління інноваційно-інвестиційною діяльністю підприємства // Економіка. Менеджмент. Підприємництво: Зб. наук. праць Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля. – Вип. 17 (Ч. II). – Луганськ: СНУ ім. В. Даля, 2007. – С. 85-90. 4. Мельник Ю.Ф., Саблук П.Т. Агропромислове виробництво України: уроки 2008 року і шляхи забезпечення інноваційного розвитку // Економіка АПК. – 2009. - №1. – С. 3-15. 5. Червінська Т.М. Науковий та виробничий потенціали інноваційної діяльності АПК // Проблеми науки. – 2007. - №1. – С. 35-41.

О.О. МАЛИНСЬКА, аспір., ЧДТУ

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Вітчизняна економіка стикається з серйозними проблемами, пов'язаними з нерівним розподілом результатів економічного зростання і різкою диференціацією в соціальному, економічному, інвестиційно-інноваційному розвитку регіонів. Як показують результати дослідження – це явище є довгострокове, обумовлене об'єктивними чинниками і особливо проявилось на стадії економічного зростання.

Державна політика перерозподілу природних ресурсів в деякій мірі пом'якшує це явище, але вона не націлена на стимулювання соціально-економічної модернізації кожного окремого регіону [1, 61]. Все це пояснює асиметричність розвитку регіональних інвестиційно-інноваційних процесів та рівня валового регіонального продукту, як індикатора міцності розвитку окремих територій країни. У результаті у сформованій ситуації всі регіони нашої поділити на три групи.

Першу утворюють регіони з високим рівнем соціально-економічного розвитку. Основною ознакою цих регіонів є той факт, що вони виступають в якості донорів державного бюджету і мають високий рівень інвестиційно-інноваційної активності. Їх кількість невелика (близько десяти регіонів), проте саме вони визначають державну інвестиційну політику.

Друга включає регіони середнього рівня соціально-економічного розвитку. Це найбільша група. Внутрішніх ресурсів цих регіонів недостатньо для стабільного економічного зростання, а державна допомога не може перерозподілятися таким чином, щоб підтримувати більшість регіонів країни. Відповідно в цих регіонах необхідно в першу чергу стимулювати власні інвестиційні ресурси та залучати позичковий капітал з метою активізації регіональної інвестиційної політики.

Третю групу утворюють регіони з низьким рівнем соціально-економічного розвитку, так звані депресивні, які мають недостатні податкові надходження до місцевого і федерального бюджетів і дотується. Фінансування інвестиційних процесів в них здійснюється в основному за рахунок коштів державного бюджету, відповідно тут має бути жорстке державне регулювання і посилений контроль інвестиційної діяльності.

Соціально-економічний розвиток регіонів на сьогоднішній день залишається інерційним і базується на природних перевагах (агломераційний ефект і сировинні ресурси), а не на ефективність інвестиційних процесів [2, 304]. В результаті з одного боку десятки лідерів за інвестиційно-інноваційною активністю процвітає в довгостроковому періоді й такі регіони мають достатньо фінансових ресурсів для проведення дієвої інвестиційно-інноваційної політики.

З іншого боку проблема подолання інвестиційно-інноваційної кризи депресивних регіонів досить гостра, і державна допомога тут здатна змінити ситуацію, але за умови її ефективного використання. Найбільш же важливим для зростання економіки України є підвищення рівня ефективності інвестиційних процесів у регіонах середньої групи з дефіцитом власних

ресурсів. Тут за рахунок перерозподілу державних ресурсів поліпшити ситуацію неможливо, а інституційні механізми стимулювання інвестиційних процесів в самих регіонах слабкі. [3, 184]

Список літератури: 1. *Крайник О.П.* Регулювання економічного розвитку регіону: монографія / О.П. Крайник. – К.:НДФІ, 2007. – 268 с. 2. *Михайличенко А.О.* Перспективи розвитку регіону на основі вдосконалення соціально-економічних процесів. //36.наук.пр. Тернопільської академії народного господарства. – Тернопіль. – Економічна думка. –2004. – Вип.9. – С. 304-305. 3. *Клименко Н.Г.* Економічна сутність та результативність сприятливого інвестиційного клімату в регіоні // Вестник Национального технического университета “ХПИ”: Сборник научных трудов. – Х., – 2002 – Вип. 11-2. С. 183-188.

Ю.В. МАРТИНОВА, студ. КНЕУ; **В.Л. МАРТИНОВ**, к.т.н., доц. КНУ

ВИЗНАЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ВИТРАТ НА УТЕПЛЕННЯ ОГОРОДЖУВАЛЬНИХ КОНСТРУКЦІЙ ЕНЕРГОЕКОНОМІЧНИХ БУДІВЕЛЬ ПРИ ЗАДАНОМУ ТЕРМІНІ ОКУПНОСТІ

В Україні один зі шляхів зменшення витрат на закупівлю та видобуток енергоносіїв це реконструкція існуючих будівель під енергоекономічні та енергоефективні будівлі, які витрачають мінімальну кількість енергії на опалення будинку і мають невеликі витрати на опалення.

Виникає задача з використання економіко-математичного моделювання щодо розроблення способу, який дозволяє на стадії проектування визначати суму інвестицій на реконструкцію, економічно доцільну вартість утеплення, витрати на опалення будинку при визначеному терміні окупності.

При моделюванні враховуються такі фактори, як вартість утеплювача та його монтажу, нормований опір тепловтратам, період окупності утеплення, існуючі експлуатаційні витрати на опалення, вартість енергоносіїв та інше.

У роботі [1] визначалися мінімальні витрати на опалення за рахунок оптимального розподілу утеплювача по огороджувальних конструкціях. У роботі [2] визначався економічно доцільний опір теплопередачі